

(Από την πείνα και την δυστυχία... στην δόξα και στον πλούτο!..)

Με δυο μονάχα φιλμ, τὸν «Μυστικό Κώδικα» καὶ τὸ «Υπὸ δύο σημαίας», ἡ Ρόζαλιντ Ρώσσελ κατέκτησε τὴν συμπάθεια τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ κι' ἐπεβλήθη στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ. Καὶ ἡ φήμη τῆς ἀπλώνεται σιγά-σιγά στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Ὅποιος δὴ μιὰ φορά τὴν παμπόνηρη αὐτὴν, τὴν αἰκίνητη καὶ τετραπέρατη ὑπαρξὶ μετὰ τὰ κινεζικὰ μάτια καὶ τὸ γοητευτικὸ χαμόγελο, εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴ σκλαβωθῆ ἀπὸ τὴν χάρι τῆς.

Ἡ Ρόζα, ὅπως τὴν λένε οἱ γνωστοὶ τῆς, εἶνε ψηλόσωμη καὶ λεπτοκαμωμένη, ἀδιάφορο ἀν τρώγη... τὸ καταπέτασμα. Εἶνε ἐξαιρετικὴ μαγείρισσα. Ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησις τῆς εἶνε νὰ δέχεται τοὺς φίλους τῆς στὴν βίλλα τῆς. Μετὴν διαφορά, ὅτι τὰ θαυμάσια φαγητὰ πού φτειαχθῆν γιὰ τοὺς φίλους τῆς κρυώνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὶν σερβιρισθῶν, ἐπειδὴ ἡ οἰκοδέσποινα παρατὰ κάθε τόσο τὴν κουζίνα γιὰ νὰ παῖ στὸ σαλόνι καὶ νὰ πιάσῃ τὴν συζήτησι μετὸς καλεσμένων τῆς. Ἡ Ρόζα εἶνε τρομερὴ πολυλογουῦ. Ὡστόσο, ὅλοι ὅσοι τὴν ἀκουσαν, ἀναγνωρίζουν ὁμοφώνως ὅτι ἡ γλυκεῖα ὁμιλία τῆς εἶνε «μουσικὴ πανδαισία» γιὰ τ' αὐτιά, καὶ ὅτι ἡ Ρώσσελ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξυπνότερες γυναῖκες τοῦ Χόλλυγουντ.

Κόρη ἑνὸς μεγάλου δικηγόρου, ἡ Ρόζαλιντ Ρώσσελ γνωρίζει πολὺ καλὰ πῶς νὰ κανονίζῃ μόνη τῆς τὶς δουλειές τῆς δικῆς τῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Δὲν ἔχει, ὅμως, οὔτε ἓνα δολλάριο στὴν Τράπεζα. Κερδίζει βέβαια πολλὰ, μὰ τὰ ξοδεύει σὲ μπιζουῦ, σὲ διάφορα δῶρα πού κάνει στοὺς φίλους τῆς καὶ σὲ τουαλέττες. Ἡ Ρόζα εἶνε πολὺ φιλάρεσκη. Τῆς ἀρέσει νὰ ντύνεται καλά, ἰδίως τὸ βράδυ. Φοράει τουαλέττες τολμηρῆς, πού θὰ ἔκαναν γελοία κάθε ἄλλη γυναῖκα, ἀλλὰ μετὰ τὴν χάρι, ὥστε προκαλεῖ τὴν κατάπληξι καὶ τὸν θαυμασμό. Ὅχι μονάχα σήμερα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐποχὴ πού ἦταν ἀπένταρη, ἤξερε τὴν τέχνη νὰ εἶνε κομψὴ μ' ἓνα τσίτινο φορεματάκι τῶν πέντε φράγκων.

Ἡ ζωὴ τῆς εἶνε ἓνα πραγματικὸ μυθιστόρημα.

Σὲ ἡλικία δεκαεννέα ἐτῶν, ἀφοῦ κόντεψε νὰ κἀνὴ ὅλους τοὺς καθηγητὰς τῆς νὰ παραφρονήσουν μετὰ τὰ παιχνίδια πού τοὺς ἔπαιζε, ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ ἐγγραφῆ σ' ἓνα Ὡδεῖο!

— Καλύτερα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ σὲ δῶ θεατρίνα! τῆς ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ ἡ μητέρα τῆς.

— Καὶ ποῖός σου εἶπε ὅτι θὰ γίνω θεατρίνα; ἀποκρίθηκε ἡ Ρόζα. Θέλω ἀπλῶς νὰ καλλιεργήσω τὴ φωνή μου καὶ τὴν ἀπαγγελία μου. Ὁ μπαμπὰς ἐνθουσιάζεται μετὰ μιὰ καλὴ φωνή. Θέλω, λοιπόν, νὰ τὸν κάνω νὰ θαυμάζῃ καὶ τὴν κόρη του ὡς τραγουδίστρια!

Καὶ ἡ Ρόζαλιντ ἐνεγράφη σ' ἓνα Ὡδεῖο. Ὅταν πῆρε τὸ δίπλωμά τῆς, προσελήφθη σ' ἓνα μουσικὸ θίασο στὴν Βοστώνη. Οἱ κριτικοὶ ἔγραψαν λίγα καλὰ λόγια γιὰ

τὴν ὡμορφιά τῆς καὶ τὴν ἠθοποιία τῆς, ἀλλὰ τὸ ἔργο στὸ ὁποῖο ἔπαιζε ἡ Ρόζα, δὲν κράτησε πολὺ καιρὸ τὸ πρόγραμμα. Ὁ θίασος ἀναγκάστηκε τότε νὰ κἀνὴ μιὰ τουρνὲ στὸ Λὸς Ἀντζελες... ὅπου καὶ διελύθη... Ἡ Ρώσσελ προσπάθησε τότε νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφου. Τὴν ἐποχὴ, ὅμως, ἐκείνη τὸ Χόλλυγουντ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀρχίσει νὰ ἐπιστρατεύῃ καλλιτέχνους ἀπὸ τὸ Μπροντγουαί. Ὁ ἓνας σκηνοθέτης βρῆκε τὸ πηγοῦνι τῆς Ρόζας τετράγωνο, ὁ ἄλλος δὲν ἔμεινε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπαγγελία τῆς, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Μὲ ἄλλα λόγια: πλήρης ἀποτυχία!

Ἡ Ρώσσελ ἔπιασε στὸ μεταξύ στενὲς φιλίες μετὰ δύο νεαρὸς συναδέλφους τῆς, πού ἀνῆκαν καὶ αὐτοὶ στὸν ναυαγισμένο θίασο. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε ἓνα αὐτοκίνητο καὶ ὁ ἄλλος ἀκριβῶς ὅσα χρήματα χρειαζόντουσαν γιὰ ν' ἀγοράσουν βενζίνη καὶ νὰ πάνε στὴν Νέα Ὠόρκη. Μὰ ἡ Ρόζα δὲν ἤθελε, ἀπὸ περηφάνεια, νὰ ζητήσῃ τὴν παραμικρὴ βοήθεια ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς. Κι' ἔπεισε τοὺς συντρόφους τῆς νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους, βαδίζοντας στὸ ἀγνωστο, στὴν ἀνέυρεσι καλύτερης τύχης.

— Αὐτὸ εἶνε τρέλλα! εἶπε ἓνας ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τῆς.

— Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι δὲν θὰ κλοπεράσουμε! ἐπέμεινε ἡ Ρόζα. Πρέπει, ὅμως, νὰ δοκιμάσουμε τὴν τύχη μας. Θὰ τρώμε σάντουιτς καὶ ἀράπικα φουτίκια, θὰ κοιμόμαστε στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν... ἀστέρων» καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!...

Καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Νέα Ὠόρκη!

Ἐφτάσαν στὴν μητρόπολι πεινασμένοι, ἐξαντλημένοι, σχεδὸν ἐτοιμοθάνατοι.

Ἡ Ρόζα βρῆκε ἄσυλο στὸ σπιτί μιᾶς παλιᾶς συμμαθήτριάς τῆς, ἡ ὁποία τὴν ἔπεισε, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς συζητήσεις, νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ πατρικὸ τῆς σπιτί. Τῆς ἔβγαλε μάλιστα ἓνα εἰσιτήριο γιὰ τὴν Κοννεκτικούτη καὶ τὴν συνώδευσε ὡς τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Φοβότανε, μήπως ἡ ἀμυαλὴ Ρόζαλιντ τὸ σκάσῃ τὴν τελευταία στιγμή γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν τυχодиωκτικὴ περιπλάνησί τῆς!...

Ἡ Ρώσσελ ἐμφανίστηκε στοὺς γονεῖς τῆς μ' ἓνα προσποιητὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ὁ ἐγωῖσμός τῆς δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀποτυχία τῆς... Ὡστόσο, τὸ ἴδιο βράδυ ἔπεσε μετὰ πυρετὸ στὸ κρεβάτι... γιὰ νὰ σηκωθῆ ὕστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα! Ἡ κακουχία καὶ ἡ καταναγκαστικὴ νηστεία εἶχαν καταβάλλει τὸν λεπτὸ ἄλλωστε ὀργανισμό τῆς, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν κάνουν νὰ χάσῃ τὸ θάρρος τῆς.

Ὅταν ἔγινε καλὰ, ἀρχισὴ νὰ ζητᾶ ἐργασία στὸ Μπροντγουαί. Ἀλλοίμονον, ὅμως! Κανένας ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων δὲν ἤθελε νὰ τὴν προσλάβῃ. Καὶ ἡ Ρόζαλιντ ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ μὴν εἶνε φόρτωμα στὸς γονεῖς (Συνέχεια στὴ σελ. 54)

Μία τελευταία φωτογραφία τῆς Ρόζαλιντ Ρώσσελ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΙΑΣ ΣΚΛΑΒΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

"Εμείνα μόνη στην ταράτσα, άναυδη, σαν μαρμαρωμένη... Μου φαινότανε πώς είχα δη ένα γλυκό όνειρο... Δεν τολμούσα νάκόμη νά πιστέψω στ' αυτιά μου...

Τή νύχτα κείνη την πέρασα άγρυπνη, κλαίοντας από τη χαρά μου!...

"Ω! πώς θά μπορέσω τώρα νά εξιστορήσω την τραγωδία μου;... Θά ήθελα νάγραφα τις γραμμές αυτές με τό αίμα της καρδιάς μου, με τ' δάκρυά μου... Γιατί ό Άλλάχ νά φανή τόσο σκληρός μαζί μου; Γιατί νά μου άνοιξη την πόρτα του παραδείσου, άφου ήξερε ότι θά μου την έκλεινε σέ λίγο για πάντα;...

"Η χανούμ έφέντη είχε δώσει την συγκατάθεσί της για τό γάμο του γιου της με μένα... Πετούσα στα σύννεφα από τη χαρά μου... Τί κι αν ήμουν κλεισμένη μέσα στο χαρέμι; Μου φαινότανε πώς ήμουν έλεύθερο πουλι, πώς άγκάλιαζα μ' ένα βλέμμα όλο τον κόσμο, πώς δεν ύπηρχε γυναίκα πιό εύτυχημένη από μένα, τώρα που είχα κερδίσει την καρδιά του Μουράτ...

"Υστερ' από ένα μήνα, θά γινόμουν γυναίκα του...

Μιά νύχτα, όμως, μάς τον έφεραν νεκρό, μαχαιρωμένο!... Γλεντούσε με μερικούς φίλους του, μάλλωσαν για μία άσήμαντη άφορμή — και τον σκότωσαν! Μου σκότωσαν τον Μουράτ μου, τον άφέντη της ζωής μου, τον ήλιο μου και τη χαρά μου!...

Ότ' έγώ δεν ξέρω πόσες μέρες έμείνα μισοπεθαμένη... Μά και όταν συνήρθα, όταν μπόρεσα νά καταλάβω που βρισκόμουν, δεν διέφερα και πολύ από μία νεκρή. "Ημουν άπαρηγόρητη έπειδή έγινε ή κηδεία του άγαπημένου μου, χωρίς νά μπορέσω νά τον φιλήσω για τελευταία φορά... Του κάκου ή Άδιλέ χανούμ, που ήρθε άμέσως από την Άδριανούπολη, μόλις έμαθε τον θάνατο του άδελφού της, προσπαθούσε με τ' αγκάλια της λόγια νά καταπραΰνη τον πόνο μου... Κανείς, κανείς δεν μπορούσε νά ρίξη βάλαμο στην πληγωμένη μου καρδιά!...

Σήμερα, είμαι μία ταπεινή σκλάβα στο χαρέμι του Σαΐτ πασα. "Η μέρες μου περνάνε κρύες και μονότονες... Περιμένω από στιγμή σέ στιγμή νά μάθω ότι ό πασας μ' έκανε πεσκέσι σέ κανένα φίλο του... "Ενας ξένος θά με πάρη τότε στην άγκαλιά του και θά είμαι ύποχρεωμένη νά γελω μαζί του, νά δέχωμαι τ' αγκαλιά του, νά κάνω την εύχαριστημένη... Τί σημασία έχει αν ή καρδιά μου ματών άκόμη με την ανάμνησι του Μουράτ;... Ρωτάνε ποτέ τις σκλάβες τί αισθάνονται; Άπό τίνος τό μυαλό νά περάση ή σκέψις ότι ίσως νά έχουν και ή σκλάβες καρδιά;...

ΛΕ.Ι.ΛΑ ΧΑΝΟΥΜ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

— "Η μαμά μου πέθανε, κύριε... Την έβαλαν έδω μεσα... Κι' έγώ της φέρνω λουλούδια, για νά μη νομίση ότι την έχασα, ότι δεν την συλλογίζομαι...

— Καλά, και ό πατέρας σου; ρώτησε ό μπάρμπα Ζάν, θάζοντας όλα τ' δυνατά του για νά συγκρατήση τ' δάκρυά του.

— Δεν ξέρω, δεν ξέρω!... ψιθύρισε. "Εγώ μονάχα τη μαμά μου είχα στον κόσμο... Άφήστε με, κύριε, νά της φέρνω λουλούδια...

Ό φύλακας δεν μπόρεσε νά κρατηθί άλλο.

Σήκωσε την παιδούλα με τ' δυό του χέρια, την έσφιξε στην άγκαλιά του και γέμισε με φιλιά τό αδύνατο προσωπάκι της, κλαίοντας και αυτός μαζί της...

— Μπα! που νά πάρη και νά σηκώση ό διάβολος! φώναξε άξαφνα. Γιατί δεν μου τό έλεγεσ τόσην ώρα πώς ή μητέρα σου άγαπούσε τ' α λουλούδια;... Άπό δώ και μπρός δεν θά κλέβης πειά λουλούδια από τους άλλους τάφους... Θά σου δίνω έγώ απ' τον κήπο μου, όσα θέλεις!...

— Άλήθεια μου λέτε, κύριε; τραύλισε ή παιδούλα.

Τό πρόσωπό της φωτίστηκε από χαρά. Και, με τ' μικρά χεράκια της, άγκάλιασε τον μπάρμπα Ζάν από τό λαιμό και άρχισε νά τον φιλάη στ' άξούριστα μάγουλά του...

— Πόσο σ' αγαπώ! είπε τέλος. Τί καλός που είσαι!...

— "Α! μικρή κλέφτρα! ψιθύρισε ό μπάρμπα Ζάν, γελών-

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΙΝΕ ΞΕΤΡΕΛΛΑΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΡΟΖΑΛΙΝΓ ΡΩΣΣΕΛ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

της, νά πιάση δουλειά ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα της 5ης Λεωφόρου. Τέλος, την πρόσεξε μιά μέρα ό σκηνοθέτης Ουώλτερ Ουώγκερ και της έδωσε ένα μικρό ρόλο σ' ένα φίλμ.

...Πριν περάση χρόνος, ή Ρόζαλιντ Ρώσσελ ήταν θεντέττα!

Σήμερα, σέ ήλικία είκοσι έπτά έτών, ή θαρραλέα αυτή κοπέλλα είνε πλούσια κι' ένδοξη. Κατώρθωσε νά πραγματοποιήση τό όνειρο της ζωής της. Άπέδειξε ότι τό πείσμα είνε ή μεγαλύτερη δύναμις που έμψυχώνει τον άνθρωπο.

Καθημερινώς λαμβάνει εκατοντάδες έπιστολών από τους θαυμαστάς της. Οί νεαροί Άμερικανοί είνε ξετρελλάμενοι μαζί της. Έκείνο που τους γοητεύει είνε ή τσαχπινιά της και ή πονηρή λάμψι των ματιών της. Ό Ιδιαίτερος γραμματέυς της λέει ότι ή θεντέττα δέχεται δεκαοχτώ, κατά μέσον όρον, προτάσεις γάμου κάθε έβδομάδα.

Μά ή Ρόζαλιντ Ρώσσελ δεν φαίνεται διατεθειμένη νά παντρευτή.

Και κάτι περισσότερο, μάλιστα: οί ρεπόρτερς των κινηματογραφικών περιοδικών δεν μπόρεσαν μέχρι σήμερα ν' ανακαλύψουν τό παραμικρό έρωτικό αίσθημα στην ιδιωτική ζωή της Ρόζας! Μά είνε δυνατόν ή χαριτωμένη αυτή κοπέλλα νά μην άγάπησε ποτέ ως τώρα; Πώς;...

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΣΑΡΛΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

πόρου. Και ύστερ' από λίγο καιρό του έστειλε τον πίνακα με τον έξης πρωτότυπο λογαριασμό:

Δι' έξοδα πενήντα τεσσάρων καινουργών στολών (τόσα ήσαν τ' ά πρόσωπα που εικονίζονταν στον πίνακα)	Φράγκα	5.400
Δι' αγοράν χρωμάτων	»	12.920.50
Δι' άμοιθήν καλλιτέχνου	»	29.50

Σύνολον Φράγκα 18.350

Ό μεγαλέμπορος φώναξε, διαμαρτυρήθηκε, άλλ' έν τέλει άναγκάστηκε νά πληρώση τον έξωφρενικό αυτόν λογαριασμό!...

Άμίμητος, επίσης, ήταν ό Σαρλέ στις άπαντήσεις του.

Μιά μέρα, κάποιος συνταγματάρχης της Μεγάλης Στρατιάς, παραπονέθηκε στον καλλιτέχνη έπειδή ό Ναπολέων, νεκρός πειά από καιρό, δεν τον είχε κάνει δούκα:

— Και όμως έδωσε αξιώματα σέ όλους τους ήλιθίους που τον περιτριγύριζαν! παρετήρησε.

— Άφου είνε έτσι, άποκρίθηκε ό Σαρλέ, ό Αυτοκράτωρ δεν έκανε καλά που σ' άς λησμόνησε...

Ό Σαρλέ ήταν ταπεινός άπέναντι των ταπεινών και των φτωχών και άκατάδεχτος άπέναντι των πλουσίων. Δεν τους έδινε τό δικαίωμα νά κρίνουν τ' έργα του από καλλιτεχνικής άπόψεως.

— Νομίζω, αγαπητέ μαίτρ, — του έλεγε μιά μέρα ένας νεόπλουτος, — ότι ή λιθογραφίες σας θά κέρδιζαν περισσότερο αν....

— Με συγχωρήτε, τον διέκοψε ό Σαρλέ, ή λιθογραφίες μου δεν κάνουν εμπόριο λαδιών!...

Μιά νύχτα, ένώ ό καλλιτέχνης γυρνούσε σπίτι του από μιά φιλική συγκέντρωσι, τον σταμάτησε στή μέση του δρόμου ένας μεθυσμένος, ό όποιος φαινόταν από την περιβολή του ότι ήταν εύπορος. Και ό άγνωστος αυτός αξίωσε από τον καλλιτέχνη νά πάνε μαζί σέ μιά ταβέρνα νά τον κεράση. Ό Σαρλέ τον εύχαρίστησε και άρνήθηκε εύγενικά την προσφορά.

— Έχετε ύποχρέωσι νάρθητε μαζί μου! του είπε τότε ό μεθυσμένος, ριχνοντας ένα περιφρονητικό βλέμμα στο άπλο, φτωχικό σχεδόν ντύσιμο του ζωγράφου. Σ' άς κά'ω την τιμή νά σ' άς προσκαλέσω, αν και δεν ύπάρχη τίποτε τό κοινόν μεταξύ μας...

— Πράγματι, έγώ δεν είμαι μεθυσμένος! άποκρίθηκε άπαθέστατα ό μέγάλος καλλιτέχνης και τράθηξε τό δρόμο του.

τας ανάμεσα στα δάκρυά του. Τό καλό για σένα ήταν νά μη σέ πιάσω... Τώρα που σ' έπιασα, δεν θά μου γλυτώσης! Θά γίνης κόρη μου!... Και μαζί θάρχόμαστε νά στολίζουμε με λουλούδια τον τάφο της μαμάς σου!...

ΓΚΑΣΤΩΝ ΣΑΕΝΤΛΕΡ